

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2443

гр. София, 23.05.2014 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в закрито заседание на 23.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

като разгледа дело номер **11184** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), вр. § 2 от ДР на Данъчно-процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е по искане на жалбоподателя [фирма], [населено място] ЕИК[ЕИК] за изменение Решение № 1443 от 10.03.2014 г. по адм. дело № 11184/2013 г. по описа на АССГ в частта му за разноските.

Твърди се, че съдът неправилно е намалил претендираното адвокатско възнаграждение от 2 000 лв. на 450 лв. Посочва се, че предвид размера на интереса от 14 903,93 лева, то минималното адвокатско възнаграждение, изчислено по реда на чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъде в размер от 748,08 лв. Ето защо решението следва да бъде изменено като сумата за разноските, присъдена в полза на жалбоподателя следва да бъде увеличена с 298,08 лв.

На основание чл. 248, ал. 2 от ГПК на насрещната страна е съобщено за исканото изменение с указание за представяне на отговор в едноседмичен срок. В посочения срок е постъпило възражение от ответника – директора на Агенция „Митници“. Съображенията са следните: в представената по делото фактура няма отбелязване, че разноските са извършени в пряка връзка с настоящото дело, претендираният размер от 748,08 лв. не е посочен в списъка с разноските, делото не се отличава с правна и фактическа сложност.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Искането на жалбоподателя [фирма], [населено място] ЕИК[ЕИК] за изменение на решението в частта му за разноските е подадено от процесуално легитимирана страна и при спазване на срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК (решението, чието изменение се иска, е съобщено на жалбоподателя на 17.03.2014 г., а искането е подадено по пощата на 27.03.2014 г. при спазване на 14-дневния срок за обжалване на решението).

Следователно е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, съдът го преценява като основателно. За да достигне до този извод съдът съобрази следното:

В производство по реда на чл. 156, ал. 1, вр. чл. 128 – чл. 129 от ДОПК е постановено Решение № 1443 от 10.03.2014 г. по настоящото дело, с което по жалба на [фирма], [населено място] е отменено Решение № А-415 от 02.07.2013 г. на началника на Митница В., потвърдено с Решение № 506 от 02.10.2013 г. на директора на Агенция „Митници“, върната е преписката на началника на Митница В. за произнасяне с изричен акт по искането на [фирма] с вх. № К-47-363 от 12.10.2012 г. за възстановяване/прихващане на законната лихва в размер на 14 903,93 лева върху възстановен акциз в размер на 68 325,60 лева, за периода от 01.04.2010 г. до 10.05.2012 г. и административният орган е задължен да издаде административен акт в 14-дневен срок от получаване на преписката след влизане в сила на съдебния акт.

Със същото решение ответникът е осъден да заплати на жалбоподателя разноски в размер на 500 лв., от които 50 лв. държавна такса и 450 лв. адвокатско възнаграждение.

На първо място, съдът приема, че е доказано извършването на претендираните по делото разноски. По делото е представено пълномощно, по силата на което адв. Н. е упълномощен от жалбоподателя да го представлява по адм. дело № 11184/2013 г. по описа на АССТГ. Адв. Н. е осъществил процесуално представителство по посоченото дело като се е явил в проведеното открито съдебно заседание и е представил писмени бележки. Преди приключване на устните състезания е представил списък на разноските – 2000 лв. адвокатско възнаграждение и 50 лв. държавна такса, както и доказателства за извършването им – фактура № 308/21.10.2013 г. и извлечение от банковата сметка на Адвокатско дружество „Н., Ф., И.“. Обратно на твърденията във възражението, от съдържанието на представените по делото фактура и извлечение от банковата сметка на Адвокатско дружество „Н., Ф., И.“ се установява по несъмнен начин, че сумата е платена за извършване на процесуално представителство по настоящото дело – в двата документа изрично е посочено като основание процесуално представителство пред Административен съд София-град по жалба срещу Решение № А-415 от 02.07.2013 г.

На второ място, съдът приема, че искането е основателно и досежно претендирания размер на увеличение на разноските. В искането за изменение на съдебното решение в частта му за разноските не се оспорва основанието за намаление на адвокатското възнаграждение като прекомерно. Обосновава се, че при намалението му съдът е следвало да съобрази, че делото е с оценяем материален интерес, който възлиза на претендираната сума за възстановяване от 14 903,93 лева. Съдът споделя изложените съображения от жалбоподателя. Така съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (изм. - ДВ, бр. 2 от 2009 г.), конкретното адвокатско възнаграждение следва да бъде в размер от 748,06 лв., определено както следва: 650 лв. + 2 % за разликата над 10 000 лв. ($4\,903.93\text{ лв.} \times 2\% = 98,08\text{ лв.}$) = 748,08 лв. Съгласно чл. 161, ал. 2 от ДОПК при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА), който на свой ред препраща към Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения. Чл. 36, ал. 2 от ЗА гласи, че размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвокатът от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.

На трето място следва да бъде отбелязано, че претендираният размер на адвокатско възнаграждение от 748,08 лв. е съобразен с т. 3 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. дело № 6/2012 г., ОСГК, в която е прието, че при намаляване на подлежащото на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер.

По изложените съображения решението следва да бъде изменено в частта присъдените разноси като последните се увеличат от 500 лв. (50 лв. държавна такса и 450 лв. адвокатско възнаграждение) на 798,08 лв. (50 лв. държавна такса и 748,08 лв. адвокатско възнаграждение).

На основание чл. 248, ал. 3, изр. 2 от ГПК настоящото определение се обжалва по реда, на който подлежи на обжалване решението.

Водим от горното и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, Административен съд София-град, I отд., 4-ти състав

О П Р Е Д Е Л И :

ИЗМЕНЯ Решение № 1443/10.03.2014 г. по адм. дело № 11184/2013 г. по описа на Административен съд София-град в частта му за разноските като УВЕЛИЧАВА присъдените в полза на [фирма], [населено място] ЕИК[ЕИК] разноси от 500,00 лв. (петстотин лева) на 798,08 лв. (седемстотин деветдесет и осем лева и 8 ст.).

Определението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: